

nunta ZAMFIREI de GEORGE COSBUC

E lung pământul, ba e lat,
Dar ca Săgeată de bogat
Nici astăzi domn pe lume nu-i,
Și-avea o fată;— fata lui—
Icoană-ntr-un altar s-o pui
La închinat.

Și dac-a fost petita des,
E lucru tare cu-nțeleș,
Dar dintr-al prinților șirag,
Ciți au trecut al casei prag,
De bună seamă cel mai drag
A fost ales.

El, cel mai drag! El a venit
Dintr-un afund de Răsărit,
Un prinț frumos și tinerel,
Și fata s-a-ndrăgit de el.
Că doară tocmai Viorel
I-a fost menit.

Și s-a pornit apoi cuvânt!
Și patru margini de pământ
Ce strâmte-au fost în largul lor,
Când a pornit s-alerge-n zbor
Acest cuvânt mai călător
Deci un vânt!

Ca ieri cuvântul din vecini
S-a dus ca astăzi prin străini,
Lăsând pe toți, din cit afund O mie de cârâimi ascund Toți craii mulțului rotund De veste plini!

Și-atunci din tron s-a ridicat Un împărat după-mărat Și regii-n purpur s-au încins,

Și doamnele grăbit au prins Să se gătească dinadins, Ca niciodat'.

iar cind a fost de s-a-implinit Ajunul zilei de nuntit, Din munți și văi, de peste mari,
Din larg cuprins de multe țări, Nuntași din nouăzeci de țări S-au răscolit.

De cum a dat in fapt de zori Veneau, cu fete și feciori, Trăsnind răvanele de crai,
Pe netede poteci de plai:

La tot ră dânu! patru cai, Ba patru sori.

Din fundul lumii, mai din sus, Și din Zoriț, și din Apus, Din cit loc poți gândind să
batj, Venit-au roirii de-mpărăți, Cu stemă-n frunte și-mbrăcați Cum astăzi nu-s.

Sosit era bătrânul Grui Cu Sanda și Rusanda lui,

Și Ținteș, cel cu trainic rost, Cu Lia lui sosit a fost,

Și Bardeș cel cu adăpost Prin munți silhui.

Și alții, doamne! Drag alint De trupuri prinse-n mărginți! Ce fete dragi! Dar ce
comori Pe rochii lungi țesute-n flori!

iar hainele de pe feciori Sclipeau de-argint.

Voinicii cai spumau in salt; Și-n creasta coifului înalt Prin vulturi vântul viu vuia, Vr-
un prinț mai tânăr cînd trecea C-un braț în șold și pe prăsea Cu celălalt.

iar mai spre-amiază, din depărtări, Văzutul s-a crescu în zări Rădvan cu mire, cu
nănași, Cu socri mari și cu nunțiști, Și nouăzeci de feciorași Veneau călări.

Și ca la mîndre nunți de crai, leșit-a-n cale-ales alai De ștefnici mulți și mult popor,
Cu muzici multe-n fruntea lor; Și drumul tot era covor De flori de mai.

iar cînd alaiul s-a oprit Și Paltin-crăi a stărostit, A prins să sune sunet viu De treasc
și trimbiți; și de chiu – Dar ce scriu eu? Oricum, să scriu E ne-implinit!

Și-atunci, de peste larg privitor, Din dalb iatac de foișor, leși Zamfira-n mers isteț,
Frumoasă ca un gând răzlet, Cu trupul înalt, cu părul creț, Cu pas ușor.

Un trandafir în văi păreă; Măldilul trup i-l încingea Un brâu de-argint, dar toată-n
tot Frumoasă cât eu nici nu pot O mai frumoasă să-mi socot Cu mintea mea.

Și ea mergând spre Viorel, De mină cînd a prins-o el, Roșind s-a zăpăcit de drag,

—

✖
Vătavul a dat semn din steag, Și-atunci porniră toți șireag Încetinel.

✖
Și-n vremea cât s-au cunoscut S-a-ntins poporul adunat Să joace-n drum după
tilincă: Feciori, la zece fete, cinci, Cu zdrângăneii la opinci Ca-n port de sat.

✖
Trei pași la stânga linșor Și alți trei pași la dreapta lor; Se prind de mâini și se
desprin, S-adună cerc și iar se-ntind, Și bat pământul tropotind În tact ușor.

✖
iar la ospăț! Un riu de vin! Mai un hotar tot a fost plin De mese, și tot oaspeți rari,
Tot crai și tot crăiese mari, Alătura cu ghinărari De neam străin.

✖
A fost atâta chiu și cânt Cum nu s-a pomenit cuvânt! Și soarele mirat sta-n loc Că l-
a ajuns și-acest noroc, Să vadă el atâta joc P-acest pământ!

✖
De-ai fi văzut cum au jucat Copile de împărat, Frumoase toate și întrupi, Cu ochi
șireți ca cei de vulpi, Cu rochii scurte până-n pulpi, Cu păr buclat.

✖
Și princiipi falnici și-ndrăzneți, De-al căror buzdugan isteț Pierit-au zmeii din iaduri
scoși! De-ai fi văzut jucind voioși Și feti-voinici, și feti-frumoși, Și logofeți.

✖
Ba Peneș-împărat, văzând Pe Barbă-Cot, piticul, stând Pe-un gard de-a-lături
privitor, L-a pus la joc! Și-ntr-e popor Sărirea piticu-ntr-un picior De nu-și da rând!

✖
Sint grei bătrânii de pornit, Dar de-i pornești, sint grei de-oprit! Și s-au pornit
bărboșii regi Cu ștefnicii-nvechiți în legi Și patruzeci de zile-ntrec Au tot nuntit.

✖
Și vesel Mugur-imparat Ca cel dintâi s-a ridicat Și, cu paharul plin în mini, Precumi
e felul din bătrâni La orice chef între români, El a-nchinat.

✖
Și-a zis: „Cît mac e prin livezi, Atîția ani la miri urez! Și-un prînt la an! blând și mic,
Să crească mare și voinic, - Iar noi să mai jucăm un pic Și la botez!”

✖
Sfârșit reeditare 1987